

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. W.  
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Poznaniu  
o zasiłek chorobowy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10  
kwietnia 2024 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w  
Poznaniu  
z dnia 24 marca 2023 r., sygn. akt VIII Ua 65/22,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 marca 2023 r., sygn. akt VIII Ua 65/22, Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił apelację odwołującą się M. W. od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 2 września 2022 r., sygn. akt V U 2427/18, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Poznaniu z 9 sierpnia 2018 r. zmienionej decyzją z 21 września 2018 r.

Decyzją z 9 sierpnia 2018 r., znak [...], zmienioną decyzją z 21 września 2018 r., znak [...], Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Poznaniu, na podstawie art. 8 oraz art. 9 ust. 2 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach

pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368), odmówił M. W. prawa do zasiłku chorobowego od 26 maja 2018 r. do 8 sierpnia 2018 r.

Od powyższej decyzji odwołała się M. W., zaskarżając ją z zachowaniem przepisanego terminu i trybu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, że 182-dniowy okres zasiłkowy zakończył się 17 kwietnia 2018 r.

W piśmie z dnia 7 listopada 2018 r. odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i stwierdzenie, że przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego od 26 maja 2018 r. do 8 sierpnia 2018 r. oraz o zasądzenie od organu zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Postanowieniem z 16 października 2018 r. Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu W.T. sp. z o.o. z siedzibą w P., która nie przystąpiła do sprawy w charakterze zainteresowanego.

Wyrokiem z 2 września 2022 r., sygn. akt V U 2427/18 Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu oddalił odwołanie od decyzji z 9 sierpnia 2018 r. zmienionej decyzją z 21 października 2019 r.

Apelację od tego wyroku wniosła odwołująca się, zarzucając mu naruszenie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że zgłoszone przez odwołującą się wnioski dowodowe nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem Sąd Rejonowy w toku postępowania przeprowadził nie tylko dowód z przesłuchania odwołującej się, ale również dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych psychiatrów (M. M. i J. O.) i ginekologa-położnika (M. Z.), które były uzupełniane wobec kolejnych zastrzeżeń formułowanych przez odwołującą się. Ponadto wnioski każdej z tych opinii były zbieżne i potwierdzały ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji. Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że przeprowadzenie zawnioskowanych

dowodów prowadziłoby do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania, skoro okoliczności sprawy zostały w sposób dostateczny wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja odwołującej się zaprezentowana w apelacji sprowadzała się jedynie do odmiennej, od poczynionej przez Sąd Rejonowy, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wywiedzenia na tej podstawie innych, korzystnych dla siebie ustaleń faktycznych.

Kwestią sporną w rozpatrywanej sprawie było to, czy niezdolność do pracy od 17 października 2017 r. do 5 listopada 2017 r., od 6 listopada 2017 r. do 17 listopada 2017 r., od 19 listopada 2017 r. do 17 kwietnia 2018 r. i od 23 kwietnia 2018 r. do 8 sierpnia 2018 r. została spowodowana tą samą chorobą, a w szczególności i czy: po 17 kwietnia 2018 r. odwołująca się odzyskała zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych, a w konsekwencji, czy zasadna była odmowa przyznania M. W. prawa do zasiłku chorobowego od 26 maja 2018 r. do 8 sierpnia 2018 r.

W apelacji odwołująca się podnosiła, że zwolnienie lekarskie za okres od 16 do 25 czerwca 2018 r. zostało wystawione przez lekarza rodzinnego, a zwolnienia poprzedzające ten okres, jak i następujące po nim - wystawił lekarz ginekolog. Dlatego też zdaniem odwołującej się okresy te nie powinny zostać zaliczone do jednego okresu zasiłkowego. Sąd odwoławczy powołał się jednak na opinie sporządzone przez biegłych psychiatrów (J. O. i M. M.), z których jednoznacznie wynika, że od 1 sierpnia 20106 r. do 4 października 2018 r. odwołująca się była leczona z powodu schorzeń psychiatrycznych, które w tym czasie współwystępowały u niej ze schorzeniami ginekologicznymi. Szczegółowych ustaleń w tym zakresie dokonał biegły psychiatra M. M. wskazując na informacje uzyskane podczas wywiadu, a także zapisy zawarte w dokumentacji medycznej lekarza rodzinnego, który podczas wizyty 15 czerwca 2018 r. odnotował smutek, przygnębienie, obniżenie nastroju, rozpoznając zaburzenia adaptacyjne kodowane oznaczeniem F43.2 w systemie ICD-10 i wydał dalsze zwolnienie lekarskie od 16 czerwca 2018 r. do 25 czerwca 2018 r. z kodem F43.2.

Zdaniem biegłego od 15 czerwca 2018 r. nastąpił kolejny nawrót epizodu depresyjnego w przebiegu choroby afektywnej jednobiegunowej, wywołany sytuacyjnie niepowodzeniem rozwoju ciąży i poronieniem. Wobec powyższego

biegły psychiatra ustalił, że od 15 czerwca 2018 r. aż do 21 października 2018 r. odwołująca się była niezdolna do pracy i leczyła się z powodu nawrotu epizodu depresyjnego w przebiegu zaburzeń depresyjnych nawracających na które cierpiała już od 1 sierpnia 2016 r. Natomiast w okresie od 17 kwietnia 2018 r. do 15 czerwca 2018 r. odwołująca się odzyskała zdolność do pracy w zakresie zdrowia psychicznego. Poprawa ta wynikała z faktu, że odwołująca się nie przyjmowała leków przeciwdepresyjnych, a dopiero w dniu 9 lipca 2018 r. zgłosiła się do lekarza psychiatry z objawami narastającego ponownie stanu depresyjnego, który został wyzwolony sytuacyjnie przez poronienie około 2 tygodnie wcześniej. Na tej podstawie biegły psychiatra uznał, że:

- w okresie od 19 listopada 2017 r. do 17 kwietnia 2018 r. odwołująca się była niezdolna do pracy ze względu na epizod depresyjny w przebiegu choroby afektywnej jednobiegunowej kodowany w systemie ICD-10 symbolem F33 (przyczyna niezdolności ze względu na zaburzenie w sferze psychicznej),

- po dniu 17 kwietnia 2018 r. odzyskała zdolność do pracy w zakresie zdrowia psychicznego i zdolność ta utrzymywała się do 16 czerwca 2018 r., kiedy to lekarz POZ stwierdził objawy stanu depresyjnego po przebytym poronieniu i wydał na tej podstawie zwolnienie lekarskie od 16 czerwca do 25 czerwca 2018 r., były to jednak objawy kolejnego nawrotu epizodu depresji w przebiegu choroby afektywnej jednobiegunowej F33.8,

- zwolnienie lekarskie wynikające z utrzymywania się objawów depresyjnych u odwołującej się, wydał dalej lekarz psychiatra od 9 lipca 2018 r. do 24 lipca 2018 r. i kontynuował aż do 21 października 2018 r.,

- odwołująca się była niezdolna do pracy z powodu zaburzenia w sferze psychicznej - epizodu depresyjnego w przebiegu choroby afektywnej jednobiegunowej, kodowanej w ICD-10 symbolem F33.8 od 16 czerwca 2018 r. do 25 czerwca 2018 r. oraz od 9 lipca do 21 października 2018 r.

Dodatkowo biegły zaznaczył, że nie ma żadnych podstaw do tego, żeby traktować ten sam profil objawów psychopatologicznych na wizytach w dniach 16 kwietnia 2018 r., 15 czerwca 2018 r. oraz 9 lipca 2018 r. jako odrębne jednostki chorobowe.

Powyższe doprowadziło zatem Sąd Rejonowy do prawidłowego wniosku, że okresy niezdolności do pracy odwołującej od 19 listopada 2017 r. do 17 kwietnia 2018 r., od 16 czerwca 2018 r. do 25 czerwca 2018 r. oraz od 9 lipca do 8 sierpnia 2018 r. były spowodowane tą samą chorobą (epizod depresyjny w przebiegu choroby afektywnej jednobiegunowej), a przerwy pomiędzy nimi nie przekroczyły 60 dni (przerwa wynosiła 59 dni) i podlegały zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

W ocenie Sądu odwoławczego analiza wskazanych opinii pozwalała na stwierdzenie, iż biegły psychiatra M. M. w sposób logiczny i przekonujący uzasadnił swoje stanowisko wyraźnie stwierdzając, że odwołująca się od 15 czerwca 2018 r. ponownie stała się niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych (na co m.in. wskazują zapisy w dokumentacji lekarza rodzinnego, który rozpoznał zaburzenia adaptacyjne i wydał dalsze zwolnienie lekarskie od 16 czerwca 2018 r. do 25 czerwca 2018 r. z kodem F43.2 odpowiadającym w/w jednostce chorobowej). Zauważyć należy, iż biegły w swoich opiniach odniósł się do rozpoznanych u odwołującej schorzeń i szczegółowo, spójnie oraz logicznie przedstawił wnioski końcowe. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiada schorzeniom odwołującej się, a poziom jego wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż brak jest podstaw do kwestionowania wydanych w sprawie opinii. Słusznie zatem Sąd Rejonowy uznał, wobec braku jakichkolwiek wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności wydanych opinii, że brak było podstaw do powołania innego biegłego.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materiału dowodowego uwzględniała wszystkie aspekty sprawy, okoliczności, twierdzenia i zaprezentowane dowody. Jest ona więc wszechstronna, zgodna z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania, a zatem odpowiada wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 i 327<sup>1</sup> § 1 k.p.c., i jako mieszcząca się w granicach swobodnej oceny dowodów zasługiwała na akceptację Sądu drugiej instancji, tak jak i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne tegoż Sądu.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zauważył, że Sąd pierwszej instancji nie kwestionował faktu, że odwołująca się leczyła się z powodu schorzeń ginekologicznych. Jednakże zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zapisy dokumentacji lekarza rodzinnego, potwierdziły, że obok w/w schorzeń występowały schorzenia natury psychiatrycznej, z powodu których odwołująca się leczyła się już od 1 sierpnia 2016 r. Natomiast zdolność do pracy w zakresie zdrowia psychicznego odwołująca się uzyskała po 17 kwietnia 2018 r. i zdolność ta utrzymywała się do 16 czerwca 2018 r., kiedy to lekarz POZ stwierdził objawy stanu depresyjnego po przebytym poronieniu i wydał na tej podstawie zwolnienie lekarskie od 16 do 25 czerwca 2018 r. Przerwa ta jednak trwała krócej niż 60 dni i stąd okres ten podlegał zaliczeniu do jednego okresu zasiłkowego.

W ocenie Sądu drugiej instancji nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut dotyczący naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. w zw.z art. 227 k.p.c. Sąd Rejonowy przeprowadzając postępowanie dowodowe uwzględnił nie tylko dokumentację medyczną złożoną przez odwołującą się, ale również przeprowadził dowód z jej przesłuchania i odniósł się do zarzutów podniesionych wobec opinii biegłych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych, które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a zaskarżony wyrok odpowiada wskazanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie narusza żadnego ze wskazanych w apelacji strony powodowej przepisu tego prawa. Dochodząc do poprawnych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumcji prawnej.

Apelacja sprowadzała się zatem do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego, prezentując odmienną ocenę materiału dowodowego, której Sąd drugiej instancji nie podziela, akceptując stanowisko Sądu pierwszej instancji.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną odwołująca się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące oceny sytuacji faktycznej i prawnej osób cierpiących na kilka różnych schorzeń występujących obok siebie lub naprzemiennie, często nie powiązanych bezpośrednio ze sobą a jedynie powiązanych pośrednio bądź wcale, a których płytka i jednostronna ocena przez sądy w oparciu o jednostronne i niepogłębione opinie biegłych sądowych doprowadza do niekorzystnych rozstrzygnięć w decyzjach ZUS o odmowie przyznania zasiłku chorobowego a następnie akceptowania tego stanu rzeczy poprzez wyroki sądów powszechnych oddalających odwołania od decyzji ZUS.

Problem ten narasta tym bardziej, że sądy konsekwentnie ignorują wnioski dowodowe ubezpieczonych, które mają potwierdzić okoliczności istniejące według ubezpieczonych, odmiennie niż czynią to opinie biegłych sądowych powołanych przez sądy w toku sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.



Przedstawione przez pełnomocnika odwołującej się zagadnienie w ogóle nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego. Pełnomocnik skarżącej nie wskazał jakiegokolwiek przepisu prawnego, którego dotyczyłby problem prawny, nie sformułował jakiegokolwiek problemu prawnego, który mógłby zostać rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy. W istocie wyraził on jedynie niezadowolenie strony powodowej z zapadłego rozstrzygnięcia, zaś uzasadnienie skargi kasacyjnej stanowi jedynie polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

[SOP]

[ms]